

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 12Co/1/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115224006  
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8115224006.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: T. I., nar.: XX.XX.XXXX, bytom L. B. XX, XXX XX L., zastúpeného JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, Mlynská 28, 040 01 Košice, proti žalovanému: W. L.. P. N. R., P. XX, XXX XX X., N.: XX XXX XXX, zastúpenému Mgr. Daliborom Tverďákom, advokátom, Krmanova 1, 040 01 Košice, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 13C/383/2015-240 z 17.03.2020 takto

### rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku, iba čo do zaplatenia sumy 10.849,85Eur a v celom napadnutom zamietavom výroku.

II. Mení rozsudok vo zvyšnej časti vyhovujúceho výroku tak, že žalobu zamietla.

III. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, ale iba z prisúdenej istiny s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

### odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom zastavil konanie v časti o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 79.863,- Eur spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy od 26.10.2016 do zaplatenia; druhým výrokom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 11.204,85 Eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 355,- Eur od 01.01.2015 do zaplatenia, s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 82.368,- Eur od 10.09.2015 do 24.10.2016 a zo sumy 2.505,- Eur od 25.10.2016 do zaplatenia, a s 5,05 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 108,05 Eur od 12.12.2014 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; tretím výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol; súvisiacim štvrtým a piatym výrokom o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok voči žalovanému na náhradu trov konania súvisiacich s uplatneným nárokom na náhradu za bolesť a uplatneným nárokom na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 100%, a to vychádzajúc zo základu 82.723,- Eur do času čiastočného späťvzatia žaloby jeho písomným podaním zo dňa 11.11.2016, a zo základu 2.860,- Eur od času jeho čiastočného späťvzatia žaloby písomným podaním zo dňa 11.11.2016, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, resp. že náhradu trov konania súvisiacich s uplatneným zvýšením náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhradou liečebných nákladov stranám nepriznal.

2. Vychádzal zo zistenia, že pôvodnou žalobou sa žalobca na žalovanom domáhal zaplatenia sumy 355,- Eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 01.01.2015 do zaplatenia titulom bolestného, sumy 82.368,- Eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 10.09.2015 do zaplatenia titulom sťaženia

spoločenského uplatnenia, sumy 41.184,- Eur titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, sumy 257,05 Eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 12.12.2014 do zaplataenia titulom liečebných nákladov a náhradu trov konania. Pre čiastočné spaťvzatie žaloby o zaplataenia sumy 79.863,- Eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia, učeného žalobcom ešte pred predbežným prejedaním sporu, z dôvodu plnenia zo strany žalovaného, bolo konania v označenom rozsahu zastavené. Žalovaná pohľadávka za sťaženie spoločenského uplatnenia tak predstavovala sumu 2.505,-Eur s príslušenstvom. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 12.10.2013 utrpel škodu na zdraví (zlomeninu 6. a 7. rebra vľavo, zlomeninu okraja acetabula, nezaklinenú zlomeninu krčka ramennej kosti, trieštivú zlomeninu dolného konca ľavej ramennej kosti riešenú operačne, trieštivú zlomeninu lakt'ovej kosti, bionekrózu hlavice ľavej stehennej kosti a zlomeninu predpriehlavkových kostí 1. a 2. palca s posunom úlomkov s následkom stredne ťažkého obmedzenia hybnosti ľavého ramenného kĺbu, ťažkého obmedzenia lakt'ového kĺbu, stredne ťažkého obmedzenia hybnosti ľavého bedrového kĺbu, chronických opuchov, obrny axilárneho, sedacieho a ihlicového nervu, plošných jaziev do XX . cmX a keloidných jaziev viac ako XXX cmX), a to v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej vodičom N.. T. W., ktorého vina bola preukázaná v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 33T/58/2014, pri prevádzke nákladného motorového vozidla zn. N. U., ev. č. B.-XXXK., ktorého prevádzkovateľ mal v čase dopravnej nehody uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovaným. Podľa žalobcom predložených lekárskeho posudkov vypracovaných T.. Y. U., T. dňa 01.10.2014 a 04.05.2015 bolo bolestné stanovené vo výške XXX bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške XXXX bodov. Sporným nebolo ani to, že si žalobca uplatnil u žalovaného dňa 09.10.2014 nárok na bolestné vo výške 15.409,- Eur a dňa 25.05.2015 aj nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 82.368,- Eur a zároveň navrhol uzavrieť dohodu o vyrovnaní o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Oznámením zo dňa 30.12.2014 žalovaný plnil za bolestné sumu 15.054,-Eur (vychádzajúc z hodnoty bodu 16,10 Eur), a oznámením zo dňa 25.10.2016 mu následne plnil za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 79.863,- Eur (X.XXX bodov x XX,XX Eur/bod po zaokrúhlení). Pri nároku za bolestné vychádzal z celkového počtu bodov, ktorým sa bolesť ohodnotila v už spomínanom lekárskom posudku, a ktorého správnosť medzi stranami ani sporná nebola, pričom pri určení konkrétnej výšky náhrady za bolesť vychádzal z hodnoty 16,48Eur za jeden bod na rok 2014, lebo podľa lekárskeho posudku liečenie žalobcu trvalo ešte aj v čase jeho vypracovania a žalobca operáciu s hospitalizáciou absolvoval aj v roku 2014. Preto priznal žalobcovi zostávajúcu časť náhrady za bolesť vo výške 355,- Eur, ktorú vypočítal ako rozdiel medzi náhradou za bolesť určenou hore uvedeným postupom vo výške 15.409,- Eur po zaokrúhlení (za XXX bodov x XX,XX Eur za jeden bod), a sumou vo výške 15.054,- Eur, ktorú žalovaný ako náhradu za bolesť žalobcovi už plnil. Pri nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia rovnako vychádzal z celkového počtu bodov, ktorým sa sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotilo v už spomínanom lekárskom posudku, voči ktorému síce žalovaný oznámením z 28.05.2015 namietal, ale svoje pochybnosti absolútne žiadnym spôsobom neodôvodnil, nevymedzil a ani nevysvetlil, a správnosť bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia spochybnil odkazom iba na odborné vyjadrenie forensic.sk a nie na znalecký posudok, ktorý by bol v prípade dôvodných pochybností jedinou prípustnou alternatívou lekárskeho posudku, pričom návrh na znalecké dokazovanie učený nebol. Odborné vyjadrenie má podľa neho nižšiu dôkaznú silu, lebo bolo vypracované bez osobného vyšetrenia žalobcu a jeho stavu a nebolo v ňom ničím odôvodnené zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia len o 80%, ako i to, prečo zvýšenie o 100% v lekárskom posudku by malo byť nesprávne. Okrem toho zákon pri určovaní náhrady primárne vychádza z lekárskeho posudku a nie z odborného vyjadrenia. Preto za dôvodný považoval nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 82.368,- Eur po zaokrúhlení za XXXX . bodov po XX,XX Eur za jeden bod, a žalobcovi tak priznal (po čiastočnej úhrade) sumu vo výške 2.505,- Eur vypočítanú ako rozdiel medzi vyššie uvedenou sumou náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a sumou 79.863,- Eur, ktorú mu žalovaný medzičasom dňa 25.10.2016 z tohto titulu už aj uhradil. Zohľadnením čiastočnej invalidity žalobcu (s mierou funkčnej poruchy 50%), bez zistenia ďalších dôvodov hodných osobitného zreteľa týkajúcich sa straty možnosti predchádzajúceho mimoriadneho uplatnenia alebo angažovania žalobcu v živote a spoločnosti, považoval za primerané zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 10% (obdobne ako to bolo právoplatne stanovené aj pri náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia za psychické následky žalobcu v samostatnom konaní), tu vychádzajúc z celkového bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku v sume 82.368,- Eur, kde 10-tim % zodpovedá potom suma 8.236,80 Eur. Pri nároku na náhradu liečebných nákladov uznal iba náhradu cestovných nákladov za taxislužbu v celkovej sume 108,05 Eur, ktoré boli vykázané potvrdeniami o ich úhradách dopravcovi (s uvedením miesta nástupu a výstupu) pri preprave žalobcu na lekárske kontroly a ošetrenia, a ktoré vzhľadom na zdravotný stav žalobcu a jeho

obmedzenia počas liečenia považoval za účelné. Nedôvodná bola v tomto smere námietka žalovaného, aby žalobca používal na prepravu sanitku, lebo od pravidelne a dlhodobo liečeného pacienta nemožno zakaždým, pravidelne, spravodlivo a účelne požadovať nepružné a komplikované objednávanie a prepravovanie záchrannou službou, ak takáto preprava by bola zrejme aj výrazne drahšia. Naproti tomu nepriznal náklady za položky uhradené ako dar vo výške 149,- Eur, lebo toto plnenie nepovažoval za účelné náklady spojené s liečením. Tieto úhrady, aj keby ich dôvodom mala byť, tak ako to tvrdil žalobca, „odplata“ za poskytnuté služby, totiž nemožno stotožňovať s úhradou účelných nákladov za zdravotnú starostlivosť, ktorých režim má úplne inú povahu (preskúmateľnosť oprávnených nákladov vrátane prípadného primeraného zisku, ale najmä jasný cenník, predmet úhrady a kontrolu stanovenia cien, evidencie príjmov a plnenia daňových a odvodových povinností zo strany príslušných štátnych orgánov), a oprávnenosť, primeranosť a účelnosť tejto „odplaty“, vrátane jej výšky, tak nemožno adekvátne posúdiť. Pri priznaní úrokov z omeškania sa odklonil od rozhodnutia NS SR, sp. zn. 3Cdo 145/2017 opierajúc sa o to, že nároky na náhradu škody, ktoré žalobcovi priznal (a to výlučne na základe tých istých dokladov, ktoré žalobca predložil žalovanému či už spolu s oznámením o škodovej udalosti, alebo na základe jeho výzvy krátko potom), boli nepochybne objektívne (dostatočne) preukázané už v lehote 3 mesiacov od oznámenia o škodovej udalosti a žalovaný, ak aj mal o týchto nárokoch nejaké pochybnosti (pričom ide o podnikateľa, u ktorého je odborná poisťovateľská činnosť predmetom jeho podnikania), tak bol povinný skončiť (ich) prešetrovanie (tak ako mu to ukladá zákon) v stanovenej lehote 3 mesiacov od oznámenia žalobcu o škodovej udalosti (a to bez ohľadu na to či by to urobil sám, alebo prostredníctvom tretej osoby, ktorú na to použil). Ak sa tak nestalo a súd presne tie isté nároky (prípadne aspoň ich časť) žalobcovi priznal, resp. žalovaný ich plnil až počas súdneho konania, tak to znamená, že po uplynutí 15 dní od skončenia prešetrovania, kedy najneskôr mali byť tieto preukázané nároky objektívne splnené, sa dostal do omeškania s ich plnením, a od nasledujúceho dňa je tak povinný zaplatiť žalobcovi aj uplatnené úroky z omeškania. Pri rozhodovaní o trovách konania, v časti o nároku na náhradu za bolesť a nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vzal na zreteľ plný úspechu žalobcu. V časti o nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktorého výška závisela od nie celkom jeho voľnej úvahy, a v ktorom bol v prevažnej miere žalobca neúspešný, vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie trov poukazujúc jednak na to, že zo strany žalobcu neboli tvrdené a preukázané skutočnosti odôvodňujúce maximálne zvýšenie náhrady, na ktorom zvýšení aj napriek upozorneniu súdu žalobca trval a tým nútil žalovaného sa v tomto smere brániť ako i na to, že tento nárok vzniká až právoplatným priznaním. V časti nároku na náhradu liečebných nákladov vychádzal z približne rovnakého neúspechu tej ktorej strany. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 145 ods. 1, ods. 2, § 146 ods. 1 CSP, § 427 ods. 1, ods. 2, § 444, § 449 ods. 1, § 489, § 494, § 797 ods. 2, § 822, § 559 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1, ods. 2 Obč. zák., § 4 ods. 1, ods. 2 písm. a/, § 15 ods. 1, § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8 ZoPZP, § 2 ods. 1, ods. 2, § 3 ods. 1 ods. 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 5, § 6 ods. 3, § 7 ods. 6, § 8 ods. 4, § 10 ods. 1, ods. 4 ZoNBSSU, § 3 nar. vlády SR č. 87/1995Z.z., výrok o trovách konania podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 257 CSP.

3. Tento rozsudok včas podanými odvolaniami napadli obe strany.

4. Ako plynie z obsahu žalobcom podaného odvolania, ten rozsudok napadol v zamietavej časti a v súvisiacom piatom výroku o trovách konania, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Podstatou jeho odvolacej argumentácie je názor, že pri rozhodovaní o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia okrem čiastočnej invalidity žalobcu nevzal súd na zreteľ žiadne iné skutočnosti, ktoré by boli dôvodmi hodnými osobitného zreteľa pre zvýšenie, a to, že žalobca je plne invalidný, a nie čiastočne invalidný, že je osobou Z., že od svojich XX rokov je hendikepovaný vo všetkých oblastiach života, že nemožno porovnávať somatické a psychické následky úrazu s tým, že súd nezohľadnil ani satisfakčnú funkciu zvýšenia náhrady. Platby označené ako dar súviseli s rehabilitáciou žalobcu. V časti trov konania poukázal na to, že rozhodnutie záviselo od úvahy súdu a preto bolo potrebné rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce s tým, že čo do základu bol úspešný, výška je druhotná a nadväzujúca. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť a jeho žalobnému návrhu aj v ostatnom vyhovieť. Súčasne uplatnil trovy konania.

5. Ako plynie z obsahu žalovaným podaného odvolania, ten rozsudok napadol vo vyhovujúcej časti a v súvisiacom štvrtom a piatom výroku o trovách konania, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (iná vada - nepreskúmateľnosť, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci). Na prvom mieste namieta záver súdu o okamihu ustálenia

zdravotného stavu žalobcu, čo je otázka medicínska a nie právna, a ktorý okamih je rozhodujúci pre určenie výšky hodnoty bodu za bolestné, majú za to, že k tomuto ustáleniu došlo v roku 2013, kedy prebehla akútna fáza bolesti, t.j. v období bezprostredne nasledujúcom po dopravnej nehode s tým, že zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, aby k ustáleniu došlo až v roku 2014. Pri určovaní výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia mal súd podľa jeho názoru vychádzať z ním neskôr predloženého odborného vyjadrenia, ktorým bola vyvrátená správnosť žalobcom skôr predloženého lekárskeho posudku, z ktorého vychádzal súd, čím potom došlo k presunu dôkazného bremena opätovne na žalobcu. Namietal taktiež priznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, lebo na to neboli splnené podmienky. Tu súd nemôže vziať na zreteľ iba invaliditu žalobcu a porovnávať zvýšenie náhrady za psychické a somatické následky. V časti priznanej náhrady liečebných nákladov súdu vytyka nepreskúmateľnosť, ak neuviedol dôvody, pre ktoré ich považoval za nevyhnutné a účelné. V časti priznaných úrokov z omeškania vytykal súdu odklon od rozhodnutí NS SR, sp. zn. 3Cdo/145/2017 a 1Cdo/212/2017 ako i od rozhodnutí odvolacích súdov v obdobných veciach, poukazujúcich v tomto na potrebu aplikácie lex specialis, ktorým je ZoPZP s tým, že v prípade poskytnutia písomného vysvetlenia do troch mesiacov zo strany poisťovne poškodenému, nárok na úroky z omeškania nevzniká. V časti trov konania namietal dvojaký prístup súdu k rozhodovaniu s tým, že je na mieste v celom aplikovať ustanovenie § 257 CSP. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť a stranám náhradu trov konania nepriznať, alternatívne ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaný odvoláciu argumentáciu žalobcu označil za nedôvodnú a zmätočnú, lebo je iba zopakovaním jeho prvoinštančnej argumentácie, s ktorou sa už súd náležite vypořiadal. Žalobca pre zmenu odvoláciu argumentáciu žalovaného označil za účelovú, nemajúcu právne a skutkové opodstatnenie. Následnú ďalšiu kontra argumentáciu strán sporu nebolo potrebné bližšie premietnuť do dôvodov tohto rozhodnutia, lebo do sporu nepriniesla zásadne nové svetlo.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolania strán sporu sú čiastočne dôvodné a čiastočne nedôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky tak pre čiastočne potvrdenie rozhodnutia (§ 387 ods. 1 CSP) ako i pre jeho čiastočnú zmenu (§ 388 CSP).

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd tak v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou inou vadou - nepreskúmateľnosťou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní ( ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

10. Žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudku v časti priznania náhrady liečebných nákladov vo výške 108,05Eur za taxislužbu, čo podľa neho zakladá inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. /

b CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/ CSP - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností v tejto časti je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe v tejto časti vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je v tejto časti postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

11. Naproti tomu žalobca namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie v časti nepriznania náhrady liečebných nákladov vo výške 149,-Eur vyplatených ako dar. Mal za to, že tieto náklady boli účelne vynaložené v súvislosti s jeho liečením, konkrétne rehabilitáciou, pričom forma a výška úhrady bola stanovená spoločnosťou, ktorá rehabilitáciu vykonávala. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie v tejto časti dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní v tejto časti nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie, ktorý jasne a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobu v tejto časti zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované žalobcom v tejto časti, pričom žalobcom namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti. Súd prvej inštancie správne právne vec v tejto časti posúdil. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti (tak vyhovujúcej ako i zamietavej) postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdiť.

12. Sporná výška hodnoty bodu, tak ako ju namietal žalovaný má opodstatnenie. I. posudkom z XX.XX.XXXX predloženým žalobcom bolo bolestné ohodnotené celkovo počtom bodov XXX, ktorých opodstatnenosť žalovaným namietaná nebola. Žalovaný však žalobcovi plnil titulom bolestného celkovo sumu 15.054,-Eur, vychádzajúc z hodnoty jedného bodu 16,10Eur, žalobca sa podanou žalobou domáha zaplata rozdielu vo výške 355,-Eur majúc za to, že hodnota bodu je XX,XXEur, k čomu sa priklonil aj súd prvej inštancie. Prisvedčiť v tomto treba žalovanému, že v spore nebol žalobcom produkován dôkaz svedčiaci o ustálení zdravotného stavu žalobcu v roku 2014 a uvedené nebolo možné usudzovať ani zo skutočnosti uvedenej v lekárskom posudku o sťažení spoločenského uplatnenia z 04.05.2014, že žalobca bol v máji roku 2014 nemocnične hospitalizovaný. Úvahu súdu prvej inštancie, ktorý pri priznaní rozdielu zo strany žalobcu žiadanej náhrady za bolesť vo výške 15.409,-Eur oproti zo strany žalovaného vyplatenému plneniu za bolesť vo výške 15.054,-Eur, ak vychádzal z hodnoty bodu 16,48Eur pre kalendárny rok 2014 a nie z hodnoty bodu 16,10Eur pre kalendárny rok 2013, tak správna nebola, lebo v zmysle § 9 ods. 1 veta druhá ZoNBSSU, pri určovaní bodového ohodnotenia bolesti sa má hodnotiť akútna fáza bolesti, ktorá v súdnej veci prebehla v roku 2013, t.j. v období bezprostredne nasledujúcom po dopravnej nehode z 12.10.2013, čo je moment vzniku nároku na náhradu škody. Odškodňuje sa totiž vytrpená bolesť, nie tzv. budúca a následná bolesť, ktorá už spadá pod náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti postupom podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

13. Pokiaľ ide o sťaženie spoločenského uplatnenia, tu súd vychádzal z bodového ohodnotenia určeného v lekárskom posudku z 04.05.2014 predloženého žalobcom majúc za to, že odborné vyjadrenie forensic.sk predložené žalovaným dostatočne nespochybnilo závery lekárskeho posudku, ktorého závery by bolo možné relevantne spochybniť iba znaleckým posudkom, ak navyše odborné vyjadrenie bolo vypracované bez osobného vyšetrenia žalobcu a jeho stavu a ktoré ani ničím nezdôvodnilo zvýšenie základného bodového ohodnotenia iba o 80% a prečo by zvýšenie o 100% v lekárskom posudku

malo byť nesprávne. Tu treba zdôrazniť to, že oba dôkazné prostriedky mali v tomto povahu listinného dôkazu, avšak s rozdielnymi závermi. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočným a jasným spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré vzal za podklad svojho rozhodnutia lekárske posudok a z akých dôvodov nevychádzal zo záverov odborného vyjadrenia. V tomto smere potom jeho úvahu, nemožno hodnotiť ako zjavne neprímeranú. Potom priznanie sumy vo výške 2.505,- Eur ako rozdielu medzi žalobcom požadovanej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 82.368,-Eur a sumy 79.863,- Eur, ktorú žalovaný žalobcovi už uhradil, je správne. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu v tejto časti postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správne potvrdiť.

14. V otázke zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, žalobca nesúhlasil s navýšením iba o 10% a naproti tomu žalovaný nevidel ani pre takéto navýšenie žiadne dôvody. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie v tejto časti dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané stranami v odvolaniach v tejto časti nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie, ktorý jasne a dostatočne vysvetlil dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne v tejto časti vyhovel a pre ktoré ju čiastočne v tejto časti zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované stranami v tejto časti, pričom stranami namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti (tak vyhovujúcej ako i zamietavej) postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdiť.

15. Otázka nároku poškodeného na úroky z omeškania nie je nateraz jednotná. Odvolací súd tu pripomína všeobecne platnú zásadu o prednosti špeciálnej právnej úpravy pred všeobecnou. V tomto prípade špeciálnou právnou úpravou je ZoPZP, ktorý upravuje vznik nároku poškodeného na sankčné úroky v § 11 ods. 8 v náväznosti na § 11 ods. 6 citovaného zákona. § 11 ods. 7 citovaného zákona jasne uvádza, kedy vzniká nárok na úroky z omeškania - vtedy, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ods. 6. Logicky z toho vyplýva, že ak žalovaný si splnil povinnosť upravenú v § 11 ods. 6 daného zákona, nárok na úroky z omeškania žalobcovi nevznikol, ten by bol daný až nesplnením povinnosti na plnenie v zmysle súdneho rozhodnutia po jeho vykonateľnosti. Bolo preukázané, že žalovaný potom, ako si žalobca u neho uplatnil nárok, odpovedal v tom zmysle, že má pochybnosti o správnosti bodového ohodnotenia bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia a že požiadal o vydanie znaleckého posudku. Žalovaný si preto svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 ZoPZP splnil a preto s poukazom na § 11 ods. 8 citovaného zákona nevznikol žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. V tomto smere odvolací súd poukazuje nie len na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018 a sp. zn. 1Cdo/212/2017 z 26.02.2019, ale aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/148/2018 z 05.03.2019 a sp. zn. 12Co/23/2020 z 08.09.2020. Preto bolo potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti postupom podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

16. O trovách celého konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 2, § 262 ods. 1 a § 255 CSP. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku. Preto odvolací súd úspešnému žalobcovi, do práv ktorého bolo bezpochyby zasiahnuté, priznal nárok na náhradu trov celého konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu, avšak iba z prisúdku. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

17. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto na ďalšiu argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).